

ความคิดเห็นของคนพิการต่อการเพิ่มสวัสดิการของคนพิการ
จากภาครัฐ กรณีศึกษาเทศบาลตำบลเนินปอ
อำเภอสามง่าม จังหวัดพิจิตร

The Study of the People Opinions with Disabilities to wards
Welfare State : A Case Study of Nuenpor Municipality.
Amphor samngam. Phichit Province.

ชัยสิทธิ์ จิตพัฒนชัย¹ ดร. วงศกร เจียมแผ้ว²

¹ นักศึกษาหลักสูตรรัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต สาขาการบริหารจัดการภาครัฐ

มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม

² อาจารย์ประจำมหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม

บทคัดย่อ

การวิจัยในครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความคิดเห็นของคนพิการต่อการเพิ่มสวัสดิการของคนพิการจากภาครัฐ ศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อความคิดเห็นของคนพิการต่อการเพิ่มสวัสดิการของคนพิการจากภาครัฐ และเพื่อศึกษาถึงปัญหาอุปสรรคในการให้การสงเคราะห์คนพิการ ของเทศบาลตำบลเนินปอ อำเภอสามง่าม จังหวัดพิจิตร ซึ่งเป็นการวิจัยเชิงปริมาณ ใช้กลุ่มตัวอย่างเป็นคนพิการ จำนวน 280 คน เครื่องมือที่ใช้สำหรับการเก็บรวบรวมข้อมูล ได้แก่ แบบสอบถาม วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สถิติเชิงพรรณนา ได้แก่ แจกแจงความถี่ หาค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และสถิติทดสอบ t-test และ F-test ผลการวิจัยพบว่า

1. ระดับความคิดเห็นของคนพิการต่อการเพิ่มสวัสดิการของคนพิการจากภาครัฐ กรณีศึกษาเทศบาลตำบลเนินปอ อำเภอสามง่าม จังหวัดพิจิตร ทั้งหมด 5 ด้าน โดยภาพรวม อยู่ในระดับมาก และเมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน ด้านที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด คือ ด้านการพิทักษ์และคุ้มครองสิทธิทางสังคม และรองลงมาตามลำดับ คือ ด้านความมั่นคงในชีวิต ด้านเศรษฐกิจ ด้านสังคม และด้านการศึกษาของคนพิการ
2. ปัจจัยที่ส่งผลต่อความคิดเห็นของคนพิการต่อการเพิ่มสวัสดิการของคนพิการจากภาครัฐ กรณีศึกษาเทศบาลตำบลเนินปอ อำเภอสามง่าม จังหวัดพิจิตร จำแนกตามปัจจัยส่วนบุคคล พบว่า เพศ อาชีพ ระดับการศึกษา ความต้องการสวัสดิการสังคม ประเภทความพิการ มีผลต่อความคิดเห็นของคนพิการต่อการเพิ่มสวัสดิการของคนพิการจากภาครัฐ กรณีศึกษาเทศบาลตำบลเนินปอ ส่วน อายุ สถานภาพสมรส รายได้ ไม่มีผลต่อความคิดเห็นของคนพิการต่อการเพิ่มสวัสดิการของคนพิการจากภาครัฐ กรณีศึกษาเทศบาลตำบลเนินปอ อำเภอสามง่าม จังหวัดพิจิตร
3. ปัญหาอุปสรรคในการให้การสงเคราะห์คนพิการ ของเทศบาลตำบลเนินปอ อำเภอสามง่าม จังหวัดพิจิตร กลุ่มตัวอย่างได้แสดงความคิดเห็นว่า ปัญหาอุปสรรคในการให้การสงเคราะห์คนพิการที่เทศบาลจะต้องตระหนักและให้ความสำคัญเร่งด่วนที่สุดนั่นก็คือ การสงเคราะห์สวัสดิการด้านการพิทักษ์และคุ้มครองสิทธิทางสังคมที่อยู่ในลำดับต้นๆ และรองลงมา คือ ด้านความมั่นคงในชีวิต ด้านเศรษฐกิจ ด้านสังคม และด้านการศึกษาของคนพิการ

คำสำคัญ

คนพิการ, สวัสดิการภาครัฐ, เทศบาลตำบล

Abstract

This research aimed at studying the people's opinions towards modifying of disabilities' state welfare, to study the factors of the people's opinion and to study problems of the social welfare. It was a quantitative research by using 280 disables of the Tambon. Data were collected by using questionnaire and analyzed by using descriptive analysis: frequency, percentage, mean and standard deviation.

The findings were as follows:

1. The peoples' opinions towards modifying of disabilities' state welfare in 5 facets, overall it was in a high level and when considering each facet, the highest mean score was protection of the social right and secondly, the stability of the their lives, economic and social and education of the disables.
2. Factors that resulted in people's opinions towards modifying of disabilities' state welfare, it was found that gender, occupation and educational level, welfare need, age, marital status did not affect the opinions.
3. Problems of social welfare is a must and most urgent in welfare provision in terms of protection in social rights and secondly was the stability for the disables' economy and society.

Keywords

Disabilities, Welfare State, Municipality.

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

คนพิการ เป็นกลุ่มเป้าหมายหนึ่งในการจัดสวัสดิการสังคม เนื่องจากคนพิการเป็นทรัพยากรบุคคล ซึ่งในอดีตที่ผ่านมามักถูกมองด้วยความเชื่อ และทัศนคติในเชิงลบว่า เป็นบุคคลที่ไร้ความสามารถ เป็นภาระของครอบครัวไม่ได้รับการเลี้ยงดูและการยอมรับให้อยู่ร่วมในสังคมหรือทำกิจกรรมในสังคมได้เหมือนคนทั่วไป คนพิการของประเทศส่วนใหญ่มีฐานะยากจนมีความเป็นอยู่ที่ลำบาก และเป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องควรตระหนักถึงความสำคัญของคนพิการที่จะต้องทำอะไรให้คนพิการสามารถใช้ชีวิตอยู่ในสังคมได้อย่างมีความสุขเพื่อให้เขาเหล่านั้นจะไม่รู้สึกถึงปมด้อยของตนเอง เพราะถ้าเขารู้สึกว่าสังคมไม่ยอมรับและไม่เป็นที่ต้องการของคนอื่น อาจจะเกิดปัญหาต่างๆ ทั้งการทำร้ายตนเอง หรือการฆ่าตัวตาย ขาดการสนับสนุนให้คนพิการทำกิจกรรมหรือทำงานในหน่วยงานต่างๆ และคนพิการส่วนใหญ่ยังมีความเสี่ยงที่จะถูกกีดกันหรือถูกคัดออกจากสังคม สิ่งสำคัญที่สุดของการอยู่ร่วมกันในสังคมของมนุษย์ คือ การอยู่อย่างเห็นอกเห็นใจกัน และช่วยเหลือซึ่งกันและกันดูแลผู้ที่ด้อยกว่า ถ้าเป็นเช่นนั้นคุณภาพชีวิตของคนพิการไทยจึงจะดีขึ้นสามารถอยู่ในสังคมได้อย่างมีความสุขและมีคุณค่า

องค์การสหประชาชาติได้ประกาศให้ปี พ.ศ. 2524 เป็นปีคนพิการสากล เนื่องจากเห็นว่าคนพิการทั่วโลกยังมีสภาพความเป็นอยู่ที่ไม่เหมาะสม และขาดโอกาสที่จะได้รับการฟื้นฟูสมรรถภาพทั้งร่างกาย จิตใจ การศึกษา อาชีพและสังคม รวมทั้งกระตุ้นให้ประเทศสมาชิกต่างๆ ทั่วโลก ได้หันมาตระหนักและปฏิบัติตามปฏิญญาว่าด้วยสิทธิคนพิการ ปี พ.ศ. 2518 ในประเทศไทยได้ตระหนักและหันมาให้ความสนใจในเรื่องสิทธิของคนพิการนับแต่นั้นเป็นต้นมา และรัฐบาลได้มีการประกาศใช้พระราชบัญญัติการฟื้นฟูสมรรถภาพคนพิการ

พ.ศ. 2534 โดยมีเหตุผลว่า “คนพิการเป็นทรัพยากรส่วนหนึ่งของประเทศแต่เนื่องจากสภาพของความพิการเป็นอุปสรรคในการดำรงชีวิต ในการประกอบอาชีพและในการมีส่วนร่วมในกิจกรรมของสังคมโดยที่สมควรสนับสนุนส่งเสริมให้คนพิการได้มีโอกาสในด้านต่างๆ สามารถดำรงชีวิต ประกอบอาชีพและมีส่วนร่วมในกิจกรรมของสังคมเท่าเทียมกับคนปกติทั่วไป ในการนี้สมควรให้คนพิการได้รับการคุ้มครอง การสงเคราะห์ การพัฒนา การฟื้นฟูสมรรถภาพโดยวิธีการทางการแพทย์ การศึกษา ทางสังคมและการฝึกอาชีพ รวมทั้งให้สังคมมีส่วนร่วมในการเกื้อกูลและฟื้นฟูสมรรถภาพคนพิการ” และอีก 16 ปี ต่อมารัฐบาลได้มีการปรับปรุงแก้ไขกฎหมายให้ทันสมัยกับสถานการณ์จึงประกาศใช้พระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550 เนื่องจากพระราชบัญญัติการฟื้นฟูสมรรถภาพคนพิการ พ.ศ. 2534 ใช้บังคับมาเป็นเวลานาน สาระสำคัญ รายละเอียดเกี่ยวกับการสงเคราะห์ และการฟื้นฟูสมรรถภาพคนพิการไม่เหมาะสมกับสภาพสังคมปัจจุบัน จึงได้กำหนดแนวทางและปรับปรุงวิธีการในการส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการให้มีความเหมาะสมยิ่งขึ้น จากนโยบายการกระจายอำนาจให้แก่ท้องถิ่น ส่งผลให้ในปี พ.ศ. 2546 กระทรวงพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ได้ถ่ายโอนภารกิจด้านสวัสดิการสังคมและการช่วยเหลือกลุ่มเด็ก สตรี ผู้สูงอายุ คนพิการ ผู้ติดเชื้อเอชไอวี และผู้ด้อยโอกาสให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นเป็นผู้รับผิดชอบแทน ตัวอย่างในมาตรา 17(27) ให้องค์การบริหารส่วนจังหวัดมีอำนาจหน้าที่ในการสังคมสงเคราะห์ และพัฒนาคุณภาพชีวิต เช่นเดียวกับเทศบาล เมืองพัทยา และองค์การบริหารส่วนตำบล แม้ว่าปัจจุบันรัฐบาลได้ดำเนินโครงการสนับสนุนการเสริมสร้างสวัสดิการทางสังคมให้แก่คนพิการหรือทุพพลภาพ ตามระเบียบกระทรวงมหาดไทยว่าด้วย หลักเกณฑ์การจ่ายเงินเบี้ยความพิการให้คนพิการขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น พ.ศ. 2553 เพื่อเป็นการช่วยเหลือคนพิการเบื้องต้น แต่ก็ยังไม่เพียงพอต่อความต้องการในการดำรงชีวิตของคนพิการ เพราะในสภาพการณ์ปัจจุบันบ้านเมืองกำลังประสบปัญหาทางด้านเศรษฐกิจเข้าสู่ภาวะวิกฤติ ปัญหาดังกล่าวส่งผลกระทบแก่ประชาชนทั่วไป รวมทั้งคนพิการและครอบครัวที่มีคนพิการในอุปการะ จึงเป็นภาระต่อครอบครัวที่ต้องดูแลคนพิการในด้านต่างๆ อีกทั้งของใช้อุปโภค-บริโภคสำหรับคนพิการมีราคาแพงมากขึ้น แต่ครอบครัวมีรายได้เท่าเดิมจึงทำให้รายได้ไม่เพียงพอแก่การครองชีพ และถ้าคนพิการคนนั้นเป็นผู้สูงอายุด้วยยิ่งต้องให้การดูแลเป็นพิเศษ ส่วนหนึ่งผู้ดูแลคนพิการบางรายยังขาดความรู้ ความเข้าใจในการดูแลสุขภาพ ไม่ว่าจะเป็นทางด้านร่างกาย ด้านจิตใจ จึงเป็นอุปสรรคในการดูแลคนพิการ จนทำให้คนพิการบางรายรู้สึกว่าเป็นภาระของครอบครัว คนพิการเองรู้สึกท้อแท้ เหนื่อยหน่ายต่อชีวิต ขาดกำลังใจในการดำรงชีวิตและไม่อยากที่จะมีชีวิตอยู่ต่อไป

ดังนั้นการกระจายอำนาจให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นดำเนินการจัดสวัสดิการสังคมแก่ประชาชน โดยเฉพาะกลุ่มคนพิการ จึงเป็นบทบาทหนึ่งที่มีความสำคัญต่อการพัฒนาการจัดสวัสดิการสังคมแก่คนพิการ ซึ่งรวมถึงบริการด้านสุขภาพอนามัย การศึกษา การมีอาชีพและรายได้ ความมั่นคงทางสังคม ที่อยู่อาศัย และบริการทางสังคมดังกล่าวครอบคลุมทั่วถึงเป็นธรรม สิ่งสำคัญขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นควรกำหนดแนวทางในการจัดสวัสดิการสังคมแก่คนพิการตามสภาพปัญหาของคนพิการเพื่อให้เกิดความเหมาะสมแก่คนพิการ

เทศบาลตำบลเนินปอ อำเภอสามง่าม จังหวัดพิจิตร มีบทบาทสำคัญในการพัฒนาคุณภาพชีวิตของประชาชนเขตพื้นที่รับผิดชอบ ซึ่งมีจำนวนหมู่บ้าน 20 หมู่บ้าน ประชากรทั้งหมด 9,039 คน แยกเป็นเพศชาย 4,510 คน และเพศหญิง 4,529 คน จำนวนครัวเรือนทั้งสิ้น 2,636 ครัวเรือน และมีจำนวนคนพิการ 280 คน ในปัจจุบันจำนวนคนพิการของเทศบาลตำบลเนินปอมีอัตราเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่องจากหลายสาเหตุ เช่น การเกิดอุบัติเหตุจนทำให้สูญเสียอวัยวะทำให้เกิดความพิการ ความเสี่ยงอันเกิดขึ้นจากโรคต่างๆ ของผู้สูงอายุ และบุคคลทั่วไป และความพิการตั้งแต่กำเนิดของทารก โครงสร้างของประชากรดังกล่าวมีผลต่อสภาพทาง

เศรษฐกิจและสังคม ตลอดจนการจัดสรรทรัพยากรของเทศบาลตำบลเนินปอ (แผนพัฒนาสามปี, 2557-2560, หน้า 5)

จากบริบทข้างต้นจึงทำให้ผู้วิจัยสนใจที่จะศึกษาถึงความคิดเห็นของคณพิการต่อการเพิ่มสวัสดิการของคณพิการจากภาครัฐ รวมถึงปัญหาอุปสรรคในการให้การสงเคราะห์คณพิการ อันจะนำไปสู่การแก้ไขปัญหาของคณพิการได้อย่างถูกต้อง และตอบสนองตรงตามความต้องการของคณพิการได้อย่างแท้จริง เพื่อให้คณพิการสามารถที่จะลุกขึ้นมาสู้ชีวิตช่วยเหลือตนเองได้มากที่สุด และสามารถดำรงชีวิตในสังคมเช่นเดียวกับคนทั่วไป

๖

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาความคิดเห็นของคณพิการต่อการเพิ่มสวัสดิการของคณพิการจากภาครัฐ กรณีศึกษาเทศบาลตำบลเนินปอ อำเภอสามง่าม จังหวัดพิจิตร
2. เพื่อศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อความคิดเห็นของคณพิการต่อการเพิ่มสวัสดิการของคณพิการจากภาครัฐ กรณีศึกษาเทศบาลตำบลเนินปอ อำเภอสามง่าม จังหวัดพิจิตร
3. เพื่อศึกษาถึงปัญหาอุปสรรคในการให้การสงเคราะห์คณพิการ ของเทศบาลตำบลเนินปอ อำเภอสามง่าม จังหวัดพิจิตร

สมมุติฐานการวิจัย

คณพิการในเขตเทศบาลตำบลเนินปอ อำเภอสามง่าม จังหวัดพิจิตร ที่มี เพศ อายุ อาชีพ ระดับการศึกษา สถานภาพสมรส รายได้ ประเภทความพิการ และความต้องการสวัสดิการสังคมต่างกัน มีความคิดเห็นต่อการเพิ่มสวัสดิการของคณพิการจากภาครัฐที่แตกต่างกันตามปัจจัยด้านต่างๆ ดังนี้ ด้านความมั่นคงในชีวิต ด้านการศึกษาของคณพิการ ด้านเศรษฐกิจ ด้านสังคม ด้านการพิทักษ์และคุ้มครองสิทธิทางสังคม

วิธีดำเนินการวิจัย

ในส่วนของวิธีการดำเนินการวิจัย ผู้วิจัยใช้วิธีวิจัยเชิงปริมาณ เพื่อต้องการให้ได้รับข้อมูลทั้งเชิงประจักษ์ โดยผู้วิจัยได้ดำเนินการวิจัยตามขั้นตอนต่อไปนี้

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ได้แก่ คณพิการ และผู้ดูแลคณพิการในเขตพื้นที่ของเทศบาลตำบลเนินปอ อำเภอสามง่าม จังหวัดพิจิตรทั้งหมด 6 ประเภท ได้แก่ ประเภทความพิการทางการมองเห็น ประเภทความพิการทางการได้ยินหรือสื่อความหมาย ประเภทความพิการทางการเคลื่อนไหวหรือทางร่างกาย ประเภทความพิการทางสติปัญญา ประเภทความพิการทางการเรียนรู้ ประเภทความพิการทางจิตใจพฤติกรรม จำนวน 280 คน

2. เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูล

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ใช้ แบบสอบถาม ในการเก็บรวบรวมข้อมูล โดยผู้วิจัยได้แบ่งแบบสอบถามออกเป็น 3 ตอน คือ

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม ประกอบด้วย เพศ อายุ อาชีพ ระดับการศึกษา สถานภาพสมรส ประเภทความพิการ มีความต้องการสวัสดิการสังคม

ตอนที่ 2 ระดับความคิดเห็นของคณพิการต่อการเพิ่มสวัสดิการของคณพิการจากภาครัฐ กรณีศึกษาเทศบาลตำบลเนินปอ อำเภอสามง่าม จังหวัดพิจิตร

ตอนที่ 3 ความคิดเห็นต่อปัญหาอุปสรรคในการให้การสงเคราะห์คนพิการ ของเทศบาลตำบลเนินปอ อำเภอสามง่าม จังหวัดพิจิตร

3. การเก็บรวบรวมข้อมูล

ในการเก็บรวบรวมข้อมูล ผู้วิจัยได้ทำการเก็บรวบรวมข้อมูลจากแบบสอบถามตามกระบวนการต่างๆ ดังนี้

1. ขออนุญาตรับรองและแนะนำตัวผู้วิจัยจากบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม ถึงเทศบาลตำบลเนินปอ อำเภอสามง่าม จังหวัดพิจิตร เพื่อขอความอนุเคราะห์ในการเก็บรวบรวมข้อมูล

2. จัดเตรียมแบบสอบถามให้เพียงพอกับจำนวนกลุ่มตัวอย่าง

3. ผู้วิจัยส่งแบบสอบถามและจัดเก็บรวบรวมข้อมูลกับกลุ่มตัวอย่างด้วยตนเองทั้งหมด

จำนวน 280 ชุด

4. นำแบบสอบถามที่ได้รับคืนมาตรวจสอบความถูกต้องและความสมบูรณ์ของการตอบคำถาม

5. นำแบบสอบถามที่ตรวจสอบแล้วไปวิเคราะห์ข้อมูล

4. การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยได้ทำการวิเคราะห์ข้อมูล โดยนำแบบสอบถามที่ทำการตอบแล้วมาวิเคราะห์ประมวลผลโดยดำเนินการ ดังนี้ คือ

1. การวิเคราะห์ข้อมูลเชิงปริมาณ ใช้สถิติเชิงพรรณนา และสถิติเชิงอนุมาน รวมถึงใช้โปรแกรมสำเร็จรูปทางคอมพิวเตอร์ สำหรับการวิจัยทางสังคมศาสตร์ ดังนี้

- ข้อมูลทั่วไปของกลุ่มตัวอย่าง วิเคราะห์ด้วยการหาค่าร้อยละ

- ความคิดเห็นของคนพิการต่อการเพิ่มสวัสดิการของคนพิการจากภาครัฐ

กรณีศึกษาเทศบาลตำบลเนินปอ อำเภอสามง่าม จังหวัดพิจิตร วิเคราะห์ด้วยการหาค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน รวมถึงใช้เกณฑ์ในการแปลผลเป็นแบบมาตรฐานประมาณค่าของเบสท์

2. การวิเคราะห์ปัจจัยที่ส่งผลต่อความคิดเห็นของคนพิการต่อการเพิ่มสวัสดิการของคนพิการจากภาครัฐ กรณีศึกษาเทศบาลตำบลเนินปอ อำเภอสามง่าม จังหวัดพิจิตร ทั้งหมด 5 ด้าน จำแนกตามปัจจัยส่วนบุคคล โดยการหาค่าสถิติทดสอบ t - test และค่าสถิติทดสอบ F - test

สรุปผลการวิจัย

1. ระดับความคิดเห็นของคนพิการต่อการเพิ่มสวัสดิการของคนพิการจากภาครัฐ กรณีศึกษาเทศบาลตำบลเนินปอ อำเภอสามง่าม จังหวัดพิจิตร ทั้งหมด 5 ด้าน ผลการวิจัยพบว่า

1.1 ด้านความมั่นคงในชีวิต

ผู้พิการได้ให้ระดับความคิดเห็นเกี่ยวกับด้านความมั่นคงในชีวิต โดยภาพรวม อยู่ในระดับมาก และเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ ข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด คือ เทศบาลควรจัดให้มีการส่งเสริมและการสนับสนุนการก่อสร้าง ซ่อมแซมที่อยู่อาศัยให้แก่คนพิการที่ยากจน ให้มีที่อยู่อาศัยเป็นของตนเอง และปรับปรุงสภาพแวดล้อมที่อยู่อาศัยให้เหมาะสมและปลอดภัย และรองลงมาตามลำดับ คือ เทศบาลควรจัดให้มีบริการตรวจสุขภาพถึงบ้าน ให้คำแนะนำเกี่ยวกับสุขภาพ และโรคภัยไข้เจ็บปีละ 2 ครั้ง และจัดให้มียานพาหนะในการรับส่งคนพิการไปโรงพยาบาลกรณีเจ็บป่วยและช่วยเหลือตนเองไม่ได้ เทศบาลควรจัดให้ผู้พิการ

ได้รับการส่งเสริมสวัสดิภาพ พัทธกิจและคุ้มครองสิทธิ ด้านการเข้าถึงสิ่งอำนวยความสะดวกและสถานที่สาธารณะ ความต้องการจำเป็นของแต่ละคน และสามารถใช้ระบบขนส่งสาธารณะแก่คนพิการได้ เช่น ทางเดิน ทางลาด ที่จอดรถ และห้องน้ำสำหรับคนพิการ และเทศบาลควรจัดให้ผู้พิการได้รับการคุ้มครองและ พัทธกิจสิทธิให้ได้รับความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน เช่น การจัดให้มีการช่วยเหลือคนพิการ ซึ่งได้รับ อันตรายจากการทารุณกรรม ได้รับผลกระทบจากภัยพิบัติต่างๆ และได้รับการดูแลคนพิการไม่ถูกต้อง

1.2 ด้านการศึกษาของคนพิการ

ผู้พิการได้ให้ระดับความคิดเห็นเกี่ยวกับด้านการศึกษาของคนพิการ โดยภาพรวม อยู่ใน ระดับมาก และเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ ข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด คือ เทศบาลควรจัดให้ผู้พิการได้รับการส่งเสริมให้ ได้รับการฝึกฝนทักษะการช่วยเหลือตนเองในกิจวัตรประจำวันตามศักยภาพ และรองลงมาตามลำดับ คือ เทศบาลควรจัดให้ผู้พิการได้รับการส่งเสริม พัทธกิจและคุ้มครองสิทธิในด้านการศึกษา การฝึกอบรมศักยภาพ และความต้องการของคนพิการ

1.3 ด้านเศรษฐกิจ

ผู้พิการได้ให้ระดับความคิดเห็นเกี่ยวกับด้านเศรษฐกิจ โดยภาพรวม อยู่ในระดับมาก และ เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ ข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด คือ เทศบาลควรจัดให้คนพิการได้รับการส่งเสริมโอกาสในการ ประกอบอาชีพสามารถสร้างรายได้สมควรแก่การดำรงชีพ และได้รับการปรึกษาด้านอาชีพอย่างต่อเนื่อง และ ควรจัดให้คนพิการมีประกันสังคม และรองลงมาตามลำดับ คือ เทศบาลควรจัดให้คนพิการควรได้รับการฝึกฝน และการพัฒนาทักษะด้านอาชีพที่สอดคล้องกับศักยภาพและความต้องการ และเทศบาลควรส่งเสริมการเตรียม ความพร้อมด้านอาชีพแก่คนพิการ

1.4 ด้านสังคม

ผู้พิการได้ให้ระดับความคิดเห็นเกี่ยวกับด้านสังคม โดยภาพรวม อยู่ในระดับมาก และเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ ข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด คือ เทศบาลควรจัดให้คนพิการได้รับการส่งเสริมให้เข้าร่วม กิจกรรมทางสังคม ได้รับการฝึกอบรมด้านคุณธรรมจริยธรรม ประเพณี ศาสนา และเป็นสมาชิกกลุ่มชมรมคน พิการโดยเฉพาะหรือทั่วไป และรองลงมาตามลำดับ คือ เทศบาลควรจัดให้คนพิการได้รับการส่งเสริม พัทธกิจ และคุ้มครองสิทธิในการรับข้อมูลข่าวสาร โดยผ่านช่องทางทางการสื่อสารที่สอดคล้องกับความพิการแต่ละประเภท และเทศบาลควรจัดให้คนพิการได้รับการส่งเสริมในการจัดตั้งกลุ่มพึ่งตนเอง กลุ่มสนับสนุนคนพิการ และพัฒนากลุ่มอย่างต่อเนื่อง

1.5 ด้านการพิทักษ์และคุ้มครองสิทธิทางสังคม

ผู้พิการได้ให้ระดับความคิดเห็นเกี่ยวกับด้านการพิทักษ์และคุ้มครองสิทธิทางสังคม โดยภาพรวม อยู่ในระดับมาก และเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ ข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด คือ เทศบาลควรจัดให้คน พิการระดับรุนแรงควรได้รับการส่งเสริมสวัสดิภาพพิทักษ์ และคุ้มครองสิทธิได้รับเบี้ยยังชีพเพียงพอ ต่อการดำรงชีวิต และส่งเสริมคุณภาพชีวิตของคนพิการและครอบครัว และรองลงมาตามลำดับ คือ เทศบาล ควรจัดให้คนพิการได้รับการอุปการะเลี้ยงดูอย่างเหมาะสม เทศบาลควรจัดให้คนพิการได้รับการส่งเสริม สวัสดิภาพพิทักษ์ และคุ้มครองสิทธิในการใช้อาคาร สถานที่ราชการ สถานที่สาธารณะ ส่งเสริมให้แก้ไขปัญหา กฎระเบียบ ที่ไม่เอื้อให้คนพิการใช้สถานที่ หรือบริการสาธารณะ และสิ่งอำนวยความสะดวกสำหรับคนพิการ และเทศบาลควรจัดให้คนพิการได้รับการส่งเสริม และคุ้มครองสิทธิในการได้รับความช่วยเหลือในรูปแบบต่างๆ

2. ปัจจัยที่ส่งผลต่อความคิดเห็นของคนพิการต่อการเพิ่มสวัสดิการของคนพิการจากภาครัฐ
กรณีศึกษาเทศบาลตำบลเนินปอ อำเภอสามง่าม จังหวัดพิจิตร ทั้งหมด 5 ด้าน จำแนกตามปัจจัยส่วนบุคคล
พบว่า

2.1 คนพิการเพศหญิงและเพศชายมีความคิดเห็นต่อการเพิ่มสวัสดิการของคนพิการจากภาครัฐ
ทั้งหมด 5 ด้าน ที่แตกต่างกัน ดังนี้ ด้านเศรษฐกิจ ด้านการพิทักษ์และคุ้มครองสิทธิทางสังคม
มีความแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนด้านความมั่นคงในชีวิต ด้านการศึกษา
ของคนพิการ และด้านสังคม ไม่มีความแตกต่างกัน อย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

2.2 คนพิการที่มีอายุแตกต่างกันมีความคิดเห็นต่อการเพิ่มสวัสดิการของคนพิการจากภาครัฐ
ในภาพรวม ทั้ง 5 ด้าน พบว่า ทั้งด้านความมั่นคงในชีวิต ด้านการศึกษาของคนพิการ ด้านเศรษฐกิจ
ด้านสังคม และด้านการพิทักษ์และคุ้มครองสิทธิทางสังคม ไม่แตกต่างกัน ที่สำคัญทางสถิติระดับ .05

2.3 คนพิการที่มีสถานภาพสมรสแตกต่างกันมีความคิดเห็นต่อการเพิ่มสวัสดิการของคนพิการ
จากภาครัฐ ในภาพรวม ทั้ง 5 ด้าน ไม่แตกต่างกัน ที่สำคัญทางสถิติระดับ .05

2.4 คนพิการที่มีอาชีพแตกต่างกันมีความคิดเห็นต่อการเพิ่มสวัสดิการของคนพิการจากภาครัฐ
ด้านการศึกษาของคนพิการ แตกต่างกันโดยมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ระหว่าง
คนพิการ ว่างาน กับรับจ้าง กับประกอบธุรกิจส่วนตัว และกับอื่นๆ เกษตรกรรม กับประกอบธุรกิจส่วนตัว
และค้าขาย กับประกอบธุรกิจส่วนตัว ส่วนด้านอื่นๆ ไม่มีความแตกต่าง

2.5 คนพิการที่มีระดับการศึกษาแตกต่างกันมีความคิดเห็นต่อการเพิ่มสวัสดิการของคนพิการ
จากภาครัฐ ด้านการศึกษาของคนพิการ มีความแตกต่างกันดังนี้ คือ ไม่ได้ศึกษา กับมัธยมศึกษาตอนปลาย/
ปวช. และประถมศึกษา กับมัธยมศึกษาตอนปลาย/ปวช. โดยมีความแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่
ระดับ .05 ส่วนด้านสังคม มีความแตกต่างกันดังนี้ คือ ไม่ได้ศึกษา กับมัธยมศึกษาตอนปลาย/ปวช.
และประถมศึกษา กับมัธยมศึกษาตอนปลาย/ปวช. โดยมีความแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ
.05 ส่วนด้านอื่นๆ ไม่มีความแตกต่าง

2.6 คนพิการที่มีรายได้ที่แตกต่างกันมีความคิดเห็นต่อการเพิ่มสวัสดิการของคนพิการจาก
ภาครัฐ ในภาพรวม ทั้ง 5 ด้าน ไม่แตกต่างกัน ที่สำคัญทางสถิติระดับ .05

2.7 คนพิการที่มีความต้องการสวัสดิการสังคม ที่แตกต่างกันมีความคิดเห็นต่อการเพิ่ม
สวัสดิการของคนพิการจากภาครัฐ ด้านการศึกษาของคนพิการ มีความแตกต่างกันดังนี้ คือ ประกอบอาชีพ
ส่วนตัว กับลูก/หลาน/ญาติ กับราชการ/เบี้ยยังชีพ/เงินสงเคราะห์ โดยมีความแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทาง
สถิติที่ระดับ .05 ด้านด้านเศรษฐกิจ มีความแตกต่างกันดังนี้ คือ ประกอบอาชีพส่วนตัว กับลูก/หลาน/ญาติ
กับราชการ/เบี้ยยังชีพ/เงินสงเคราะห์ โดยมีความแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนกลุ่ม
อื่นๆ ไม่มีความแตกต่าง และด้านสังคม มีความแตกต่างกันดังนี้ คือ ประกอบอาชีพส่วนตัว กับลูก/หลาน/ญาติ
กับราชการ/เบี้ยยังชีพ/เงินสงเคราะห์ โดยมีความแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนด้าน
อื่นๆ ไม่มีความแตกต่าง

2.8 คนพิการที่มีประเภทความพิการ แตกต่างกันมีความคิดเห็นต่อการเพิ่มสวัสดิการของคน
พิการจากภาครัฐ ด้านการศึกษาของคนพิการ มีความแตกต่างกันดังนี้ คือ ผู้ดูแลผู้พิการ กับพิการทางการ
มองเห็น กับพิการทางการได้ยิน/สื่อความหมาย กับพิการทางการเคลื่อนไหว/ร่างกาย กับพิการทางสติปัญญา
กับพิการทางการเรียนรู้ และกับพิการทางจิตใจ/พฤติกรรม โดยมีความแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่
ระดับ .05 ส่วนด้านด้านเศรษฐกิจ มีความแตกต่างกันดังนี้ คือ ผู้ดูแลผู้พิการ กับพิการทางการมองเห็น

กับการทางการได้ยิน/สื่อความหมาย การพิการทางการเคลื่อนไหว/ร่างกาย การพิการทางสติปัญญา การพิการทางการเรียนรู้ และกับการทางจิตใจ/พฤติกรรม โดยมีความแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนด้านอื่นๆ ไม่มีความแตกต่าง

3. ปัญหาอุปสรรคในการให้การสงเคราะห์คนพิการ

ปัญหาอุปสรรคในการให้การสงเคราะห์คนพิการ ของเทศบาลตำบลเนินปอ อำเภอสามง่าม จังหวัดพิจิตร กลุ่มตัวอย่างได้แสดงความคิดเห็นว่า ปัญหาอุปสรรคในการให้การสงเคราะห์คนพิการที่เทศบาลจะต้องตระหนักและให้ความสำคัญเร่งด่วนที่สุดนั่นก็คือ การสงเคราะห์สวัสดิการด้านการพิทักษ์และคุ้มครองสิทธิทางสังคมที่อยู่ในลำดับต้นๆ และรองลงมา คือ ด้านความมั่นคงในชีวิต ด้านเศรษฐกิจ ด้านสังคม และด้านการศึกษาของคนพิการ

อภิปรายผลการวิจัย

ระดับความคิดเห็นเกี่ยวกับความคิดเห็นของคนพิการต่อการเพิ่มสวัสดิการของคนพิการจากภาครัฐ กรณีศึกษาเทศบาลตำบลเนินปอ อำเภอสามง่าม จังหวัดพิจิตร ทั้งหมด 5 ด้าน พบว่า โดยภาพรวม อยู่ในระดับมาก และเมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน ด้านที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุดคือ ด้านการพิทักษ์และคุ้มครองสิทธิทางสังคม และรองลงมาตามลำดับ คือ ด้านความมั่นคงในชีวิต ด้านเศรษฐกิจ ด้านสังคม และด้านการศึกษาของคนพิการ ซึ่งจากผลของการวิจัยนั้นทำให้เราเห็นชัดเจนว่า ความคิดเห็นของคนพิการต่อการเพิ่มสวัสดิการจากภาครัฐที่สำคัญที่สุดนั่นก็คือ ด้านการพิทักษ์และคุ้มครองสิทธิทางสังคมที่คนพิการต้องการเป็นอันดับต้นๆ ไม่ว่าจะเป็นในเรื่องของ เทศบาลนั้นควรจัดให้คนพิการระดับรุนแรงควรได้รับการส่งเสริมสวัสดิภาพพิทักษ์และคุ้มครองสิทธิ ได้รับเบี้ยยังชีพเพียงพอต่อการดำรงชีวิต และส่งเสริมคุณภาพชีวิตของคนพิการและครอบครัว รวมถึงการที่เทศบาลควรจัดให้คนพิการได้รับการอุปการะเลี้ยงดูอย่างเหมาะสม โดยเทศบาลควรจัดให้คนพิการได้รับการส่งเสริมสวัสดิภาพพิทักษ์และคุ้มครองสิทธิในการใช้อาคาร สถานที่ราชการ สถานที่สาธารณะ ส่งเสริมให้แก้ไขปัญหากฎระเบียบ ที่ไม่เอื้อให้คนพิการใช้สถานที่ หรือบริการสาธารณะ และสิ่งอำนวยความสะดวกสำหรับคนพิการและเทศบาลควรจัดให้คนพิการได้รับการส่งเสริม และคุ้มครองสิทธิในการได้รับความช่วยเหลือในรูปแบบต่างๆ อย่างเหมาะสมและเกิดผลในทางปฏิบัติอย่างเป็นรูปธรรม สอดคล้องกับงานวิจัยของ สมเกียรติ ชินนทโรภาส ที่ได้ทำการศึกษาเรื่อง “การอยู่อาศัยของผู้พิการและคุณภาพ : กรณีศึกษาชุมชนบางตลาดพัฒนา 1 (ชุมชนปากด่าน) จังหวัดนนทบุรี สถานการณ์ที่อยู่อาศัยของผู้พิการในปัจจุบัน ” ผลการวิจัยพบว่า ยังมีผู้พิการอีกจำนวนมากที่ใช้ชีวิตอยู่ภายนอกสถานสงเคราะห์ และถูกจำหน่ายออกจากสถานสงเคราะห์เมื่ออายุครบ 18 ปี ตลอดจนครบเกณฑ์การฝึกอาชีพจากกรมประชาสงเคราะห์ โดยอาศัยอยู่กับครอบครัวอาศัยอยู่เพียงลำพัง และอาศัยอยู่เป็นกลุ่มปะปนกับบุคคลปกติในชุมชนบริเวณใกล้สถานสงเคราะห์ ซึ่งที่อยู่อาศัยส่วนใหญ่ไม่ได้มีการออกแบบไว้ให้เหมาะกับการใช้งานของคนพิการ โดยเฉพาะในชุมชนซึ่งมีลักษณะแออัด จะมีลักษณะทางกายภาพของพื้นที่ ทางสัญจร ลักษณะที่อยู่อาศัย ตลอดจนลักษณะทางสังคม และเศรษฐกิจที่ส่งผลกระทบกับวิถีชีวิตของผู้พิการ และมีผู้พิการอยู่อาศัยในชุมชนบางตลาดพัฒนา 1 จำนวน 73 ครอบครัวมีสมาชิกเป็นผู้พิการ 129 คน และไม่พิการ 26 คน อาศัยอยู่ด้วยกันรวมกันเป็น 155 จากการสำรวจทั้งชุมชนและตัวอาคารที่อยู่อาศัยเองมีลักษณะทางกายภาพที่ไม่เหมาะสมเป็นปัญหาต่อการอยู่อาศัยของผู้พิการ ดังนี้ 1. เส้นทางสัญจรภายในชุมชนเป็นอุปสรรคต่อการดำเนินชีวิตของผู้พิการ 2. ลักษณะทางกายภาพของอาคารเป็นอุปสรรคต่อการเข้าถึงที่อยู่อาศัย การใช้พื้นที่ภายในอาคาร และการมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้พิการ 3. ตำแหน่งที่ตั้ง และลักษณะทางกายภาพของอาคาร ส่งผลกระทบต่อสวัสดิภาพในการอยู่อาศัยเช่น ปัญหาอัคคีภัย และอาชญากรรม 4. มีปัญหาระบบสาธารณูปโภคภายในอาคาร

สรุปว่า ควรมีกระบวนการในการแก้ไขปัญหการอยู่อาศัยในระยะสั้น โดยมีกลุ่มผู้ช่วยเหลือเป็นแกนหลักในการปรับปรุงที่อยู่อาศัยผู้พิการ และในระยะยาว โดยมีผู้พิการเป็นแกนหลัก ซึ่งมีกระบวนการดังนี้

1. ทำให้ผู้พิการตระหนักถึงปัญหาในการอยู่อาศัยของตน 2. หาผู้นำธรรมชาติในกลุ่มและทำให้ผู้พิการเห็นถึงประโยชน์ในการระดมความคิดเพื่อแก้ปัญหา 3. ทำให้กลุ่มบริหารชุมชนเห็นความสำคัญในการพึ่งพาตนเองในการอยู่อาศัยของผู้พิการ 4. ให้ผู้พิการได้มีสิทธิและส่วนร่วมในการบริหารชุมชน 5. ทำให้หน่วยงานที่เกี่ยวข้องทั้งภาครัฐ และเอกชนให้การยอมรับในผลที่ได้จากการพึ่งพาตนเองแบบมีส่วนร่วมของผู้พิการและให้การสนับสนุนช่วยเหลือ 6. ทำให้ชุมชนบางตลาดพัฒนา1 (ชุมชนปากด่าน) เป็นชุมชนตัวอย่างในการเรียนรู้การอยู่อาศัยแบบอิสระของผู้พิการ โดยมีชุมชน และภาครัฐให้การสนับสนุนและช่วยเหลือ โดยอยู่บนพื้นฐานการพึ่งพาตนเองของผู้พิการเป็นสำคัญ

2. ปัจจัยที่ส่งผลต่อความคิดเห็นของคณพิการต่อการเพิ่มสวัสดิการของคณพิการจากภาครัฐ
กรณีศึกษาเทศบาลตำบลเนินปออำเภอสว่างงามจังหวัดพิจิตรทั้งหมด 5 ด้าน จำแนกตามปัจจัยส่วนบุคคลพบว่า เพศ อาชีพ ระดับการศึกษา ความต้องการสวัสดิการสังคม ประเภทความพิการ มีผลต่อการเพิ่มสวัสดิการของคณพิการจากภาครัฐ กรณีศึกษาเทศบาลตำบลเนินปอ ส่วน อายุสถานภาพสมรส รายได้ ไม่มีผลต่อความคิดเห็นของคณพิการต่อการเพิ่มสวัสดิการของคณพิการจากภาครัฐ กรณีศึกษาเทศบาลตำบลเนินปออำเภอสว่างงามจังหวัดพิจิตร ซึ่งจากผลของการวิจัยด้านคุณลักษณะส่วนบุคคลสะท้อนให้เราเห็นชัดเจนว่าปัจจัยด้านคุณลักษณะส่วนบุคคล ทั้งในด้าน เพศ อาชีพ ระดับการศึกษา ความต้องการสวัสดิการสังคม และประเภทความพิการ ที่ก่อให้เกิดนัยสำคัญต่อการเพิ่มสวัสดิการของคณพิการจากภาครัฐ ส่วนด้าน อายุ สถานภาพสมรส รายได้ ที่ไม่ก่อให้เกิดนัยสำคัญต่อการเพิ่มสวัสดิการของคณพิการจากภาครัฐนั้น ทำให้เราได้เห็นว่า สิ่งที่สำคัญที่สุดที่ทุกภาคส่วนในสังคมจะต้องตระหนักและใส่ใจเป็นอย่างยิ่งนั่นก็คือ การเร่งพัฒนาคุณภาพชีวิตของผู้พิการให้สามารถดำรงอยู่ได้อย่างมีความสุขเหมือนคนปกติในสังคม โดยให้ความสำคัญที่ทางเทศบาลจะต้องส่งเสริมและสนับสนุนให้ผู้พิการทุกคนได้รับการดูแลและเอาใจใส่ในทุกกิจกรรมของการพัฒนาให้เป็นไปอย่างเท่าเทียมและเสมอภาคในทุกกระบวนการ เพราะผลของการวิจัยได้สะท้อนให้เราเห็นอย่างเป็นที่ประจักษ์แล้วว่าโดยพื้นฐานของมนุษย์เราทุกคนเมื่อเกิดมาแล้วนั้นก็ล้วนแต่มีความปรารถนาที่จะตอบสนองชีวิตของตนให้สมบูรณ์ ดังตัวอย่าง แนวคิดของ Maslow ที่ได้กล่าวว่าความปรารถนาของมนุษย์นั้นติดตัวมาแต่กำเนิดและความปรารถนาเหล่านี้จะเรียงลำดับขั้นของความปรารถนาตั้งแต่ขั้นแรกไปสู่ความปรารถนาขั้นสูงขึ้นไปเป็นลำดับขั้น ลำดับขั้นความต้องการของมนุษย์ (The Need -Hierarchy Conception of Human Motivation) Maslow เรียงลำดับความต้องการของมนุษย์จากขั้นต้นไปสู่ความต้องการขั้นต่อไปได้เป็นลำดับดังนี้

1. ความต้องการทางด้านร่างกาย (Physiological needs)
2. ความต้องการความปลอดภัย (Safety needs)
3. ความต้องการความรักและความเป็นเจ้าของ (Belongingness and love needs)
4. ความต้องการได้รับความนับถือยกย่อง (Esteem needs)
5. ความต้องการที่จะเข้าใจตนเองอย่างแท้จริง (Self-actualization needs)

จึงกล่าวได้ว่า ในทุกมุมมอง ทุกความคิด และทุกความเข้าใจ ต้องอาศัยความรู้สึนึกคิดของเพื่อนมนุษย์ทุกคนคือ ไม่ว่าใครจะมีความบกพร่องหรือมีความพิการอย่างไรนั้นไม่ใช่สาระสำคัญ หากแต่สิ่งสำคัญที่เหนือสิ่งอื่นใดคือการเคารพในความเป็นมนุษย์ความเสมอภาคแห่งสิทธิพลเมืองที่ทุกคนมีอยู่อย่างเท่าเทียมกัน เพราะการทำความเข้าใจถึงมิติแห่งความแตกต่างและหลากหลายและการจัดอุปสรรคทั้งด้านเจตคติและ

สภาพแวดล้อมจะทำให้คนพิการสามารถดำเนินชีวิตได้อย่างบุคคลทั่วไปและมีคุณภาพชีวิตที่ดีและสิ่งเหล่านี้ผู้วิจัยมีมุมมองที่ว่า ต้องอาศัยความเอื้อเพื่อ เมตตา และช่วยเหลือเกื้อกูลกันเป็นสำคัญ

3. ปัญหาอุปสรรคในการให้การสงเคราะห์คนพิการ ของเทศบาลตำบลเนินปอ อำเภอสามง่าม จังหวัดพิจิตร พบว่า ผู้พิการได้แสดงความคิดเห็นว่า ปัญหาอุปสรรคในการให้การสงเคราะห์คนพิการ ที่เทศบาลจะต้องตระหนักและให้ความสำคัญเร่งด่วนที่สุดนั่นก็คือ การสงเคราะห์สวัสดิการด้านการพิทักษ์และคุ้มครองสิทธิทางสังคมที่อยู่ในลำดับต้นๆ และรองลงมา คือ ด้านความมั่นคงในชีวิต ด้านเศรษฐกิจ ด้านสังคม และด้านการศึกษาของคนพิการ จะเห็นได้ว่า จากผลของการวิจัยเชิงปริมาณนั้น ทั้งในส่วนของการระดับความคิดเห็นของคนพิการต่อการเพิ่มสวัสดิการจากภาครัฐ ปัจจัยที่ส่งผลต่อความคิดเห็นของคนพิการต่อการเพิ่มสวัสดิการของคนพิการจากภาครัฐ และรวมถึงปัญหาอุปสรรคในการให้การสงเคราะห์คนพิการ ถือเป็นการตอกย้ำให้เราเห็นได้อย่างชัดเจนว่า ผลที่ได้นั่นคือเสียงสะท้อนกลับของผู้พิการที่เพียงสะท้อนให้สังคมได้รับรู้ว่า เขาเหล่านี้ก็คือบุคคลที่มีความรู้สึกนึกคิด จิตใจ และความต้องการที่เหมือนกับมนุษย์ปกติชนทั่วไป หากแต่สิ่งหนึ่งที่ขาดนั่นคือ ความสมบูรณ์ทางด้านร่างกายและจิตใจของพวกเขาเท่านั้นเอง การศึกษาวิจัยในหัวข้อความคิดเห็นเกี่ยวกับความคิดเห็นของคนพิการต่อการเพิ่มสวัสดิการของคนพิการจากภาครัฐ กรณีศึกษาเทศบาลตำบลเนินปอ อำเภอสามง่าม จังหวัดพิจิตร ทำให้ผู้วิจัยได้เห็นอย่างประจักษ์ว่า คำสอนของพระพุทธองค์ที่สอนว่า “หากการเกิดขึ้น ตั้งอยู่ และดับไป” คือสังขารธรรมของโลกมนุษย์ ฉะนั้นแล้วในฐานะที่เราคือมนุษย์ ผู้หนึ่งก็ควรจะตระหนักและมีจิตวิญญาณของความเป็นมนุษย์ให้มาก หันมาช่วยเหลือเกื้อกูลแบ่งปันน้ำใจให้กับผู้ด้อยโอกาสในสังคมที่เขายังขาดแคลนและต้องการส่วนที่เติมเต็มชีวิตให้สมบูรณ์ เพราะในมุมมองของผู้วิจัย รอยยิ้ม เสียงหัวเราะ ถือเป็นส่วนสุขทางด้านจิตใจที่ไม่สามารถซื้อขายได้ หากแต่เป็นสิ่งที่เราสามารถหยิบยื่นให้กับเพื่อนมนุษย์ ลงมือทำ มีความตั้งใจ เปิดโอกาส และแลกเปลี่ยนสิ่งที่มีความคุ้มค่าให้กับพวกเขาเหล่านั้นให้มากขึ้น เพื่อที่จะให้ผลของการพัฒนาสามารถตอบสนองต่อคนทุกหมู่เหล่า ให้เกิดความสมดุล และยั่งยืนในที่สุด

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะการนำผลการวิจัยไปใช้

1. เทศบาลตำบลควรมีส่งเสริมด้านการให้การสงเคราะห์คนพิการ ทั้งสวัสดิการด้านความมั่นคงในชีวิต ด้านการศึกษาของคนพิการ ด้านเศรษฐกิจ ด้านสังคม ด้านการพิทักษ์และคุ้มครองสิทธิทางสังคมอย่างต่อเนื่อง เพื่อให้ตรงกับความต้องการของคนพิการและนำไปสู่การพัฒนาศักยภาพคนพิการในทุกๆ ด้านให้มีประสิทธิภาพและประสิทธิผลเพิ่มมากขึ้น

2. ควรมีการนำผลการวิจัยเสนอต่อองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น และหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง เพื่อให้หน่วยงานดังกล่าวเห็นถึงความสำคัญในการสงเคราะห์และจัดสวัสดิการให้กับคนพิการอย่างต่อเนื่อง อันจะมุ่งสู่การปฏิบัติงานของบุคลากรทุกคนในเทศบาลตำบลที่สามารถตอบสนองต่อความต้องการที่แท้จริงของประชาชนได้อย่างทั่วถึงและเท่าเทียม

ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรมีการส่งเสริมและสนับสนุนให้มีการวิจัยอย่างต่อเนื่องถึงความคิดเห็นของคนพิการต่อการเพิ่มสวัสดิการของคนพิการจากภาครัฐ เพื่อที่จะนำไปสู่การทำงานร่วมกันทั้งในส่วน of ประชาชน (คนพิการ) และบุคลากรในองค์กร รวมถึงบทบาทของผู้นำได้เป็นอย่างดีอันจะมุ่งไปสู่เป้าหมายที่ตั้งไว้ได้อย่างเป็นรูปธรรม

2. ควรมีการศึกษาถึงความคิดเห็นของคนพิการต่อการเพิ่มสวัสดิการของคนพิการจากภาครัฐ
และปัจจัยที่ส่งผลต่อการเพิ่มสวัสดิการของคนพิการจากภาครัฐ ทั้งในเชิงปริมาณและเชิงคุณภาพอย่างต่อเนื่อง
เพื่อให้ทราบถึงรายละเอียดเชิงลึกเกี่ยวกับปัจจัยต่างๆ ที่มีความสัมพันธ์ต่อการสงเคราะห์และจัดสวัสดิการ
ให้กับคนพิการ อันสะท้อนให้เห็นความสำคัญของเพื่อนมนุษย์ทุกคนที่มีสิทธิและเสรีภาพอย่างเท่าเทียมกัน
และนำไปสู่การการอยู่ดี มีสุขของเราทุกคนอย่างแท้จริงและเท่าเทียม

เอกสารอ้างอิง

มาตรฐานการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์, สำนัก. (2547). รายงานการศึกษาวิจัย เรื่อง การถ่าย
โอนภารกิจการจัดบริการสวัสดิการสังคมให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น. กรุงเทพฯ: สำนัก

มาตรฐานการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์.

กมลเกียรติ จิเนนทโรภาส. (2544). ศึกษาวิจัยเรื่อง "การอยู่อาศัยของผู้พิการและคุณภาพ : กรณีศึกษา
ชุมชนบางตลาดพัฒนา 1 (ชุมชนปากด่าน) จังหวัดนนทบุรี สถานการณ์ที่อยู่อาศัยของผู้พิการ
ในปัจจุบัน.

สำนักงานส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการแห่งชาติ. (2552). ประกาศการพัฒนาสังคมและ
ความมั่นคงของมนุษย์ เรื่อง ประเภทและหลักเกณฑ์ความพิการ. กรุงเทพฯ: สำนักงานส่งเสริม
และพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการแห่งชาติ กระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์.